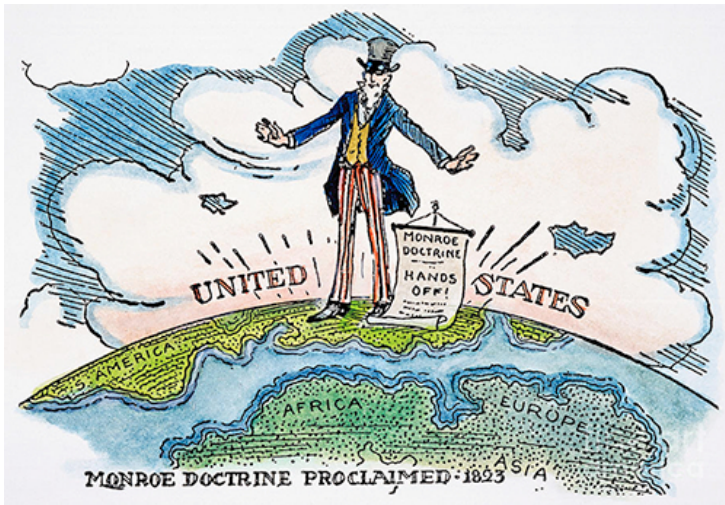

Monroedoktrinen ifrågasatt i USAs Kongress

Monroedoktrinen ifrågasatt i USAs Kongress

Monroedoktrinen från 1823 slog fast att europeisk kolonisation eller försök att blanda sig i politiken i Nya världen var oacceptabelt för USA. Doktrinen har omtolkats för att rättfärdiga USA:s interventioner i syd- och centralamerikanska länder. I ett tillägg från 1904 fastslogs att USA har rätt att ingripa som "internationell polis" om stater i Karibien och Centralamerika uppträder "ociviliserat". Det tillägget har återopats flitigt som stöd för USA:s inblandning i Latinamerika.

Nu, 200 år efter att president James Monroe först utfärdade sitt diktat som gav Yankees dominans över resten av hemisfären, kräver en kongressresolution att Monroedoktrinen ogiltigförklaras och ersätts med en "ny god granne"-politik. Avsikten är att "främja förbättrade relationer och ett djupare, mer effektivt samarbete" med våra grannländer.

Monroedoktrinen hävdar att Latinamerika är USA:s bakgård. Helms-Burton är lagarna som reglerar USA:s blockad av Kuba

Under ledning av Nydia Velázquez (D-NY) och med stöd av Alexandria Ocasio-Cortez (D-NY), Delia Ramirez (D-IL), Chuy García (D-AZ) och Greg Casar (D-TX), kräver resolution HR943 att ensidiga ekonomiska tvångsåtgärder mot Kuba och andra regionala stater ska upphöra. Monroedoktrinen hävdade att den skulle skydda halvklotets oberoende från utländsk inblandning, men HR 943 anklagar USA för att ha använt doktrinen som ett "mandat" för att ge USA rätt att blanda sig i andra staters interna angelägenheter för att främja sina egna snäva intressen.

Resolutionen börjar kraftfullt med att notera de nordamerikanska kolonialisternas "massiva, påtvingade förflyttningar och folkmord på ursprungsbefolkningar". Resolutionen fortsätter med att räkna upp den fortsatta utvecklingen av USA:s imperium på halvklotet. Redan på 1840-talet tog USA 55 procent av Mexiko. År 1898 beslagtogs Puerto Rico (fortfarande i USA:s ägo) och Kuba (Guantánamo kontrolleras fortfarande). Mellan 1898 och 1934 intervenerade Washington militärt på Kuba, i Panama, Honduras, Nicaragua, Mexiko, Haiti och Dominikanska republiken.

År 1904 hävdades "internationell polismakt" för att skydda amerikanska och utländska fordringsägare. 1947 skapades CIA med tillstånd för hemliga aktioner i regionen. År 1954 störtades Guatemalas president Jacobo Arbenz i den "första" CIA-kuppen i Nord- och Sydamerika.

År 1961 bidrog USA till en 21 år lång militärdiktatur i Brasilien. Året därpå inleddes det fortfarande pågående blockaden mot Kuba. 1973 stödde Washington en kupp i Chile och den efterföljande 15-åriga militärdiktaturen. Från 1975-1980 samordnade USA Operation Condor med terroristiska militärdiktaturer i Argentina, Bolivia, Brasilien, Chile, Ecuador, Paraguay, Peru och Uruguay. År 1983 invaderade USA Grenada och störtade regeringen. Och under 1980-talet och början av 1990-talet stödde USA "smutsiga krig" i El Salvador, Guatemala och Nicaragua. År 1991 finansierade USA i hemlighet en militärkupp i Haiti. Ytterligare en kupp i Haiti genomfördes 2004. Med början 2000 anslogs miljarder till Plan Colombia, som var inblandat i omfattande kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Under tiden, från 1941-2003, orsakade den amerikanska flottans operationer Puerto Rico dödsfall och dödliga sjukdomar. År 2002 stödde USA en misslyckad kupp i Venezuela. USA-stödda kupper i Honduras 2009 och i Bolivia 2019 följdes båda av Washingtons stöd till de efterföljande illegitima regeringarna.

Även om detta är en skrämmande brottslista, lyfter resolutionen bara fram några av de mer uppenbara överträdelserna. Till exempel utelämnas USA:s ["fullskaliga" ;-)] invasion av Panama 1989 och störtandet av den regeringen.

I resolutionen konstateras att den Washingtonbaserade och till stor del USA-kontrollerade Organisationen för amerikanska stater (OAS) ignorerar "de många allvarliga övergrepp som begåtts" av USA och dess klientstater.

På samma sätt är den till stor del USA-dominerade Internationella valutafonden inblandad i de regionala skuldkriserna, vilket har lett till åtstramningar och stagnerad utveckling. Bestämmelserna om tvistlösning mellan investerare och stater (ISDS), som ofta införs av USA i frihandelsavtal, kritiserar också i resolutionen.

I resolutionen skylls den massiva regionala invandringen delvis på Washingtons egen politik. De centralamerikanska "smutsiga krigerna" under 1980- och 1990-talen och på senare tid de USA-sponsrade narkotikakrigen och frihandelsavtalen nämns bland de problematiska bidragande orsakerna.

När det gäller utländsk inblandning på halvklotet har USA, även om det inte nämns i resolutionen, faktiskt stött utländsk inblandning, dvs. när den ligger i linje med USA:s intressen. Bara den här månaden skickade britterna ett krigsfartyg till Guyana. Samtidigt träffade en amerikansk vice försvarsminister guyanierna och stödde ett US-amerikanskt oljebolags anspråk på territorium som är omtvistat mellan Guyana och Venezuela.

Dessutom stöder USA fullt ut vad som kan liknas vid europeiska kolonier, oavsett om de kallas beroende, utomeuropeiska territorier eller till och med departement. Frankrike gör anspråk på Franska Guyana, Guadeloupe, Saint Martin, Saint Barthélemy och Martinique. Nederländerna har Aruba, Curaçao och Saint Maarten. Storbritannien har Bermuda, Caymanöarna, Brittiska Jungfruöarna, Turks- och Caicosöarna samt Malvinasöarna. Även Washington har sina egna de facto-kolonier Puerto Rico och Amerikanska Jungfruöarna.

Efter denna förödande redogörelse innehåller resolutionen krav på åtgärder. Den första är att utrikesdepartementet ska "sända en stark signal" genom att upphäva Monroedoktrinen. En "god grannskapspolitik" föreslås för att ersätta den.

Det låter ju trevligt. Men, som det står i resolutionen, USA:s dåvarande utrikesminister John Kerry kom med liknande lugnande ord

2013 och det blev inget av det.

Denna resolution är mer kraftfull och uppmanar specifikt till att avsluta alla ensidiga tvingande ekonomiska sanktioner. Dessa åtgärder är en form av kollektiv bestraffning och som sådana olagliga enligt internationell rätt och fördömda av FN.

När det gäller USA:s återkommande praxis att stödja "utomkonstitutionella maktöverföringar" uppmanar resolutionen kongressen att lagstifta om automatiska granskningar av stöd till kuppregeringar. Stödet skulle återinföras först när både USA och majoriteten av de regionala staterna är överens om att den konstitutionella ordningen har återinförts.

Intressant nog kräver resolutionen att all hemlig amerikansk dokumentation om kupper, diktaturer och kränkningar av de mänskliga rättigheterna "omedelbart" ska avklassificeras. Tidigare mörkläggningar skulle avslöjas.

När det gäller regional styrning kräver resolutionen att OAS reformeras. Utan att namnge den USA-fjäskande Luis Almagro kräver resolutionen att organisationens generalsekreterare ska ställas till svars för oetiska och brottsliga handlingar, samt full insyn i ekonomiska och personella beslut (inte uttryckligen namngiven, men inklusive hans flickvän). Ett ombudsmannaämbete föreslås. Rapportörer för mänskliga rättigheter och valobservatörer skulle vara oberoende. På samma sätt uppmanas USA att samarbeta med andra regionala organ som CELAC, CARICOM och UNASUR.

Ospecificerade reformer av Internationella valutafonden och andra internationella finansinstitut föreslås för att garantera rättvisa lån till utvecklingsländer. Internationella valutafondens särskilda dragningsrätter nämns, vilket skulle bidra till regional utveckling och klimatanpassning. Bidrag till Amazonasfonden rekommenderas också.

Av resolutionens sponsorer har tre varit med i en delegation till Brasilien, Colombia och Chile i augusti som underlättades av Center for Economic and Policy Research (CEPR), där de träffade tjänstemän på hög nivå. CEPR:s chef för internationell politik Alexander Main kommenterade att delegationen försökte "främja ett nytt synsätt på USA:s relationer".

CEPR publicerar månatligen Sanctions Watch, som rapporterar om den kvävande effekten av de ensidiga ekonomiska tvångsåtgärderna. Kuba, som varit föremål för sanktioner längst, är i stort behov av humanitär hjälp från Uncle Sam. Särskilt förödande för Kuba var president Trumps införande av önationen på listan över stater som sponsrar terrorism (SSOT), vilket avskärmar den från annars tillgängligt bistånd.

SSOT-politiken har fortsatt av president Biden. En uppmaning att upphäva denna politik saknas i den föreslagna kongressresolutionen, som sponsras av Bidens demokratiska kollegor. Men National Network on Cuba (NNOC) och Alliance for Cuba Engagement and Respect (ACERE) är bland de många organisationer som arbetar för att få bort Kuba från listan. Bland dessa finns religiösa grupper som Presbyterian Mission och American Friends Service Committee (AFSC). Även Washington Office on Latin America (WOLA), som är den DC-baserade tankesmedja som tjänar till att ge en liberal glans åt utrikesdepartementets politik, vill att Kuba tas bort från listan.

Nicaragua Solidarity Coalition (NSC) arbetar för att upphäva USA:s sanktioner mot landet och förbereder sig för ett nytt kongressinitiativ för att förlänga den fruktansvärda kollektiva bestraffningen. Fire This Time Movement for Social Justice (FTT) och Venezuela Solidarity Network är några av de nordamerikanska grupper som arbetar för att avlasta Venezuela från den amerikanska sanktionsbördan.

Kampanjen SanctionsKill motsätter sig alla ekonomiska tvångsåtgärder. En växande koalition som startats av Friends of Latin America, CodePink och Alliance for Global Justice arbetar för ett "Amerika utan sanktioner". CodePink och World Beyond War anordnade en "begravning" för Monroe-doktrinen i december.

Tidigare den 1 december hade María Elvira Salazar (R-FL) och Chip Roy (R-TX) lagt fram en resolution som var motsatt avsikten med den resolution som Velázquez ledde. Denna andra resolution firade Monroe-doktrинens tvåhundraårsjubileum och fick stöd av fjorton andra republikanska representanter som medförslagsställare. De hävdade att behovet är större än någonsin att skydda mot

"skadligt utländskt inflytande". Salazar varnade: "Kina, Ryssland och Iran försöker invadera västra halvklotet."

Även om Velázquez och hennes demokratiska kollegor i HR 143 kräver att Monroe-doktrinen upphävs och sanktionerna upphör, bör vi inte ha några illusioner om att deras resolution kommer att göra slut på USA:s imperialism inom en snar framtid. Tyvärr har många i det blå (Demokraterna) laget, inklusive deras fanbärare, utvecklat en glöd för amerikansk exceptionalism som liknar de floskeltuggande högerextremisterna på andra sidan gången (Republikanerna).

Men med tanke på den till synes obegränsade aptiten på utländsk intervention från två partier är det åtminstone ett steg i rätt riktning och en plattform som kan användas för organisering, särskilt mot sanktioner. Resolutionen är en ogiltigförklaring och en anklagelse mot två århundraden av amerikansk expansionistisk politik.

Roger D. Harris, Counterpunch 240119 (ZT)

[US Congressional Resolution Calls for Annulling the Monroe Doctrine and Ending Sanctions](#)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72